



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **A. S.**, zastoupený Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem náměstí 28. října 1898/9, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2019, č. j. 53 A 13/2019 – 21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 19. 8. 2019, č. j. CPR-23283-3/ČJ-2019-930310-V241, zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“), ze dne 14. 5. 2019, č. j. KRPS-53096-29/ČJ-2019-010025, a toto rozhodnutí potvrdila. Posledně jmenovaným rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“). Zároveň byla stanovena doba šesti měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Dalším rozhodnutím ze dne 19. 8. 2019, č. j. CPR-23283-4/ČJ-2019-930310-V241, žalovaná zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 14. 5. 2019, č. j. KRPS-53096-30/ČJ-2019-010025, jímž mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění paušální částkou ve výši 1 000 Kč, a toto prvostupňové rozhodnutí rovněž potvrdila.

[2] Žalobce brojil proti výše uvedeným rozhodnutím žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 18. 10. 2019, č. j. 53 A 13/2019 – 21, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Krajský soud nejprve obsáhle shrnul skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu. Uvedl, že dne 23. 2. 2019 byl žalobce spolu s dalšími třemi cizinci ukrajinské státní příslušnosti kontrolován hlídkou Policie ČR během výkonu stavebních prací v objektu Lázně Poděbrady – Letní Lázně (v ulici Lázeňská v Poděbradech). Žalobce se prokázal cestovním dokladem s vylepeným polským národním vízem (typu D MULT) s dobou pobytu 270 dnů a s platností od 15. 1. 2019 do 15. 10. 2019. Následně bylo dotazem na Úřad práce České republiky zjištěno, že žalobce na území ČR pracuje bez příslušného povolení k zaměstnání.

[4] V den provedené kontroly byl s žalobcem sepsán protokol o výsledku v rámci řízení o správním vyhoštění, při němž uvedl, že je svobodný, bezdětný a na Ukrajině bydlí v rodinném domě s rodiči a se dvěma sourozenci. Do Polské republiky přicestoval 18. 1. 2019 na návštěvu za sestrou švagra a byl tam asi měsíc. V minulosti již v Polsku pracoval pro stavební společnost. Polský zaměstnavatel jej vyslal za prací do ČR, měl zde být tři měsíce. Vyslání do ČR v Polsku dohodl s blíže neurčeným Karlem, který mu dal podepsat pracovní smlouvu. V ČR v Praze mu pak další Čech řekl, aby jel za prací do Poděbrad. Podepsal s ním tři dokumenty, na nichž bylo něco česky a polsky. Kopie těchto dokumentů žalobce neobdržel. Žalobce začal v Poděbradech pracovat dne 18. 2. 2019. Práci na stavbě mu zadával a kontroloval jakýsi Ernest. Žalobce prováděl zednické, obkladačské a štukatérské práce, pracovní dobu měl od 7 do 18 hodin, o sobotách podle svého uvážení. Karel mu slíbil hodinovou mzdu 100 Kč, v ČR mu ji vyplácel Čech jménem Martin, dostal asi 10 tisíc Kč v hotovosti. Žalobce uvedl, že si byl vědom, že samotné polské vízum jej k práci v ČR neopravňuje. Má se kam vrátit a nic mu nebrání ve vycestování na Ukrajinu.

[5] V odůvodnění rozsudku krajský soud předně konstatoval, že žalobce po skutkové ani právní stránce nenapadl závěr správních orgánů o tom, že v ČR pracoval bez povolení k zaměstnání. Soud proto tento závěr nepřezkoumával. Žalobce namítal toliko procesní pochybení v průběhu správního řízení. Pro účely řízení o kasační stížnosti je podstatné vypořádání následujících žalobních námitek. Krajský soud se nejprve věnoval vymezení předmětu řízení v oznámení o jeho zahájení, přičemž shledal toto vymezení dostatečným. Z oznámení plyne, že řízení bylo zahájeno dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl na území ČR zaměstnán bez potřebného povolení. Toto je v oznámení výslovně uvedeno. Poté následuje přesná citace dotčeného zákonného ustanovení. Krajský soud dále podotknul, že žalobce již při zahájení správního řízení uvedl, že rozumí českému jazyku v psané i mluvené formě, byť zároveň požádal o ustanovení tlumočnicka do ruského jazyka. Alespoň v hrubých rysech tak žalobci muselo být jasné, proč je s ním dané řízení vedeno. Krátkost a jednoduchost textu oznámení spolu s kontextem celého případu postačovaly k tomu, aby žalobce obsahu této písemnosti porozuměl. Žalobce ostatně nebyl podle krajského soudu v oblasti práce v zemích střední Evropy žádným nováčkem, již dříve pracoval v Polsku a při výpovědi uvedl, že si je vědom protiprávnosti svého jednání. Právo žalobce na účinnou procesní obranu tak v daném případě nijak neutrpělo. Správní orgán prvního stupně následně na výslovnou žádost žalobce ustanovil tlumočnicki do ruského jazyka, v dalším průběhu řízení pak nenamítal, že by jí nerozuměl.

[6] Žalobce dále vytýkal řadu nedostatků protokolu o výsledku. I tyto námitky shledal krajský soud nedůvodnými. Úvodem poznamenal, že žalobce nijak nedoložil své tvrzení, že ve stejný čas, kdy s ním byl veden výslech, měly totožné úřední osoby provádět výslech s jiným zajištěným cizincem. Soud tak toto tvrzení nemohl nijak ověřit. Správní orgán prvního stupně se k tomuto údajnému rozporu vyjádřil v rozhodnutí tak, že se zřejmě jedná jen o administrativní chybu, při níž byl do protokolu zapsán nesprávný čas počátku a ukončení výslechu. V žalobě žalobce tuto námitku jen zopakoval, aniž by přednesl argumentaci, která by písařské pochybení vyloučila. Podstatné též je, že žalobce věcně nijak nezpochybnil obsah své výpovědi. Pouhá chyba v psaní nezpůsobuje nesprávnost celého protokolu, respektive jeho procesní nepoužitelnost. Dalším

pokračování

pochybením mělo podle žalobce být to, že v protokolu nebylo zaznamenáno, jakým způsobem mu byla poskytnuta strava. Krajský soud k tomu uvedl, že ve správním spisu je záznam, podle něž byla žalobci strava poskytnuta z jeho finančních zdrojů. To, jakým způsobem k tomu došlo a že okolnosti podání stravy nejsou popsány v protokolu o výsledku, je pro věc nepodstatné. Tímto postupem žalobce neutrpěl na procesních právech, rozhodné je, že stravu obdržel. Správnost úředního záznamu o podání stravy přitom žalobce v průběhu řízení nezpochybňoval. Z protokolu není patrné, že by v tomto ohledu nějak strádal a výsledek tím byl negativně ovlivněn.

[7] V závěru rozsudku krajský soud konstatoval, že proti rozhodnutí týkajícímu se povinnosti nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění žalobce neuplatnil žádný samostatný žalobní bod. Protože soud neshledal jako důvodné námitky proti rozhodnutí o vyhoštění a toto rozhodnutí nezrušil, považoval za nedůvodnou i žalobu v části směřující proti rozhodnutí žalované o nákladech řízení.

[8] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatel úvodem namítá, že krajský soud posoudil námitku nedostatečného vymezení předmětu řízení v oznámení o zahájení správního řízení v rozporu s principem právní jistoty a zásadou ochrany legitimního očekávání. V rozsudku č. j. 42 A 13/2019 – 22 totiž krajský soud dospěl k závěru, že prakticky totožné oznámení (jako to, jež bylo vyhotoveno v řízení se stěžovatelem) nevymezuje předmět řízení dostatečně. I v dalším dále stěžovatel setrvává v názoru, že mu předmět řízení nemusel být znám. Domněnka krajského soudu (že vymezení předmětu řízení bylo dostatečné – pozn. soudu) vychází z protokolu o výsledku, který však – jak stěžovatel rozvede dále – není použitelným podkladem pro vydání rozhodnutí o vyhoštění. I kdyby však bylo možné z tohoto protokolu vycházet, nelze bez dalšího dovozovat, že stěžovatel věděl, proč je s ním řízení vedeno. Podpis tohoto protokolu, jakož i podpis na oznámení o zahájení řízení, nedokládá, že stěžovatel porozuměl předmětu řízení, a to i přes jeho částečnou znalost českého jazyka. Stěžovatel se mohl domnívat, že řízení se týká nějaké jeho dřívější činnosti. Oznámení o zahájení řízení nesplňuje zákonné požadavky a stěžovatel nemohl od počátku řízení účinně využívat svých procesních práv.

[10] Dále správním orgánům vytýká, že protokol o výsledku neodpovídá skutečnosti a neobsahuje náležitosti podle § 18 odst. 2 správního řádu. Konkrétně poukazuje na to, že v době, kdy probíhal jeho výsledek, měli stejní policisté zároveň vést výsledek s panem I. K.. O tom svědčí protokol o výsledku č. j. KRPS-53091-12/ČJ-2019-010026, obsažený ve spise vedeném ve věci tohoto cizince. Podle stěžovatele uvedený rozpor buď znamená, že oba výsledky proběhly současně s oběma cizinci a za přítomnosti stejné tlumočnice, což považuje za nepřipustný procesní postup, anebo protokoly obsahují chybné údaje a jsou nepoužitelné. Stěžovatel také poukazuje na to, že podle úředního záznamu č. j. KRPS-53096-14/ČJ-2019-010026, mu byla v 17:00 hod. poskytnuta strava zakoupená z jeho vlastních finančních zdrojů. V protokolu o výsledku, který měl v této době probíhat, však tato okolnost není zachycená. Neobsahuje ji ani protokol vyhotovený ve věci pana K. Odůvodnění krajského soudu, který uvedl, že správní orgány do protokolu zachycují pouze důležité skutečnosti, nelze akceptovat. Podle stěžovatele není možné zpětně určit, které údaje v protokolu jsou nepravdivé, tento protokol je proto jako celek procesně nepoužitelný. Krajský soud pochybení v protokolu nepřipustně bagatelizuje a jeho úvahy nemají oporu ve spisu. Stěžovateli rovněž nelze vytýkat, že nepředložil protokol o výsledku pana K. Stěžovatel k tomu nebyl krajským soudem vyzván, byl tedy v domnění, že soud si předmětný protokol dohledal sám ve

spise uvedeného cizince. Krajský soud tak mohl učinit, neboť pan K. taktéž podal žalobu proti rozhodnutí o správním vyhoštění.

[11] Stěžovatel také podotýká, že proti obsahu protokolu opakovaně brojil v průběhu správního řízení, protože jím zmiňované vady nebyly zákonným postupem odstraněny. Správní spis neobsahuje žádný jiný podklad, ze kterého by vyplývalo, že stěžovatel vykonával v ČR nelegální práci, byť krajský soud tvrdil opak. Není též pravdou, že by stěžovatel věcně proti závěrům správních orgánů nebrojil. V průběhu řízení i v žalobě namítal, že nebylo řádně prokázáno, že se protiprávního jednání dopustil. Obdobnými nedostatky jako protokol o výslechu trpí i úřední záznamy o poskytnutí stravy. Krajský soud se tyto nedostatky snažil vyložit tak, aby nepůsobily rozporně, a vytkl stěžovateli, že nepředložil konkrétní argumentaci směřující proti skutečностям zachyceným v podkladech. Stěžovatel však svou argumentaci zvolil jako demonstraci vadného postupu správního orgánu prvního stupně. Již ze samotného protokolu a úředních záznamů totiž vyplývá jejich rozpornost, která svědčí o procesních vadách, stanovisko samotného stěžovatele je proto bezpředmětné.

[12] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze uvádí, že trvá na závěrech uvedených v napadeném správním rozhodnutí, souhlasí s názorem krajského soudu a odkázala na shromážděný spisový materiál a své vyjádření k žalobě.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Úvodem Nejvyšší správní soud poznamenává, že skutkově a právně takřka totožnou věcí se zabýval v rozsudku ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 Azs 417/2019 – 28 (všechna citovaná judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz). Ostatně na toto řízení *de facto* poukázal i sám stěžovatel v kasační stížnosti, neboť odkazoval na rozsudek krajského soudu ze dne 25. 10. 2019, č. j. 42 A 13/2019 – 22 (viz odstavec [9] výše). Tento rozsudek, jímž byla zamítnuta žaloba cizince taktéž zadržенého při kontrole v Lázních Poděbrady, směřující proti rozhodnutí o správním vyhoštění (pro výkon práce bez povolení k zaměstnání v ČR) a souvisejícímu rozhodnutí o nákladech správního řízení, byl předmětem přezkumu právě v rozsudku zdejšího soudu č. j. 4 Azs 417/2019 – 28. Zástupcem tehdejšího žalobce byl stejný advokát, který zastupuje stěžovatele i v právě posuzovaném případě, a v kasační stížnosti uplatnil obdobné námítky. Pro podobnost věci nyní kasační soud neshledal důvod se od závěrů vyslovených v rozsudku č. j. 4 Azs 417/2019 – 28, odchýlit a v podrobnostech na něj odkazuje. Níže pouze zrekapituluje jeho klíčové závěry.

[16] Námítka ohledně oznámení o zahájení správního řízení a vymezení jeho předmětu není důvodná. V rozsudku č. j. 4 Azs 417/2019 – 28, se k této otázce uvádí, že „[k] zahájení řízení o uložení správního vyhoštění došlo krátce poté, co byl stěžovatel přistižen při výkonu zaměstnání a nepředložil patřičné povolení k této činnosti. Za této situace mu musela být podstata správního řízení zřejmá již v okamžiku jeho zahájení. Navíc ve stejný den došlo k výslechu stěžovatele, jehož průběh svědčí taktéž o tom, že si byl předmětu řízení vědom. Při tomto úkonu byl totiž dotazován na okolnosti zaměstnání v České republice, na udělení příslušného povolení a na to, zda je mu známo, že zde může pracovat pouze s platným pracovním povolením. Z výpovědi stěžovatele, z níž lze z dále zmíněných důvodů vycházet, je přitom zřejmé, stěžovatel

pokračování

dostatečně rozuměl ruštině, o ustanovení tlumočnicka do tohoto jazyka sám požádal již při oznámení o zahájení správního řízení a tlumočení do ukrajinštiny se ve správním řízení nedožadoval. Nelze se tedy ztotožnit s námitkami stěžovatele, že s ohledem na neznalost češtiny nelze dovést jeho vědomost o předmětu řízení o uložení správního vyhoštění a že i kdyby během něho pochopil jeho podstatu, nebylo by možné přesně určit okamžik, kdy k tomu došlo. Naopak z uvedených skutečností je naprosto zřejmé, že stěžovateli byla tato skutečnost naprosto zřejmá již na počátku správního řízení. Přestože tedy oznámení o jeho zahájení nesplňovalo všechny zákonné náležitosti, neměl tento nedostatek žádný vliv na jeho další průběh ani nezpůsobil žádné omezení práv stěžovatele. Jedná se tedy o procesní vadu, která neměla žádný vliv na zákonnost rozhodnutí o uložení správního vyhoštění.“

[17] Výše uvedené lze aplikovat i na nyní projednávaný případ, ovšem s tou výjimkou, že ve věci stěžovatele oznámení o zahájení správního řízení nevykazuje **žádné** vady a vymezuje předmět řízení dostatečně, jak správně dovedl krajský soud v napadeném rozsudku. Na rozdíl od výše citovaného případu obsahuje oznámení o zahájení správního řízení ze dne 23. 2. 2019, č. j. KRPS-53096-9/ČJ-2019-010026, nejen citaci příslušného zákonného ustanovení, ale je v něm též výslovně uvedeno, že „*správní řízení ve věci správního vyhoštění je zahájeno na základě skutečnosti, že výše jmenovaný cizinec je na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou k výkonu zaměstnání*“. Stěžovateli tak muselo být zřejmé již od počátku řízení, jakou ze skutkových podstat uvedených v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 30. 7. 2019) svým jednáním naplnil. Stejně jako v judikovaném případě bylo navíc správní řízení zahájeno bezprostředně poté, co byl stěžovatel přistižen při pobytové kontrole na stavbě bez povolení k zaměstnání. O tom, že si byl stěžovatel vědom předmětu řízení, svědčí i průběh výslechu ze dne 23. 2. 2019 a odpovědi stěžovatele na otázky správního orgánu ohledně zaměstnání v ČR (viz protokol o výslechu č. j. KRPS-53096-12/ČJ-2019-010026). Stěžovatel konkrétně uvedl, že ví, že v ČR může pracovat pouze s platným povolením, přičemž polské vízum nepostačuje. Byl si také vědom protiprávního jednání a při výslechu sdělil, že následně dodá pro práci v ČR dokumenty, které již budou v pořádku.

[18] Není pravdou, že krajský soud porušil legitimní očekávání stěžovatele, jestliže v napadeném rozsudku posoudil náležitosti oznámení o zahájení správního řízení odlišně od svého rozhodnutí č. j. 42 A 13/2019 – 22. Jak je vyloženo výše, oba případy vykazují dílčí odlišnost v tom, že v nynější věci oznámení obsahovalo i stručný popis skutku, kterého se stěžovatel dopustil (zatímco v judikované věci tato informace v oznámení chyběla). Při porovnání obou rozhodnutí krajského soudu je ostatně tato odlišnost zřejmá. Stěžovatel stěžil mohl mít v tomto směru nějaké legitimní očekávání, neboť krajský soud žalobě v rozsudku č. j. 42 A 13/2019 – 22 nevyhověl (stejně jako krajský soud nevyhověl žalobě v napadeném rozsudku), a jeho závěry posléze aproboval i kasační soud. Pokud ani dílčí procesní vada spočívající v nedostatečném oznámení o zahájení řízení nevedla k vyslovení nezákonnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, tím spíše stěžovatel nemohl očekávat svůj úspěch ve věci, v níž oznámení o zahájení řízení veškeré zákonné náležitosti splňovalo.

[19] Stěžovatel dalšími námitkami brojí proti nesprávnosti údajů v protokolu o výslechu a úředních záznamech o poskytnutí stravy. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku č. j. 4 Azs 417/2019 – 28, konstatoval, že „*[p]řípadný rozpor mezi protokoly o výslechu stěžovatele ze dne 23. 2. 2019 (...), o výslechu A. S., a o poskytnutí stravy tomuto cizinci, který se má týkat částečně překrývajících se časových údajů o počátku a konci těchto úkonů a přítomnosti stejných úředních osob a jenž není z obsahu správního spisu ani soudních spisů zřejmý, může v posuzované věci svědčit o nesplnění náležitostí protokolu o výslechu účastníka správního řízení uvedených v § 18 odst. 2 správního řádu a o neodstranění tohoto nedostatku postupem podle odstavce pátého téhož ustanovení. Eventuální uvedení nepřesného času výslechu stěžovatele by však nemělo pro rozhodnutí o jeho vyhoštění žádný význam, neboť je zřejmé, že policisté museli*

vyslýchat jednotlivé zadržené cizince v odpoledních hodinách dne 23. 2. 2019 postupně, nikoliv současně. Navíc v protokole uvedený začátek a konec výpovědi stěžovatele přibližně odpovídá okolnostem případu, neboť v průměrném časovém odstupu pěti a půl hodin navazuje na jeho zajištění a bezprostředně předchází jeho propuštění. (...) Z ničeho tak nevyplývá obava z nesprávného provedení výpovědi stěžovatele, které by zpochybnilo její samotný obsah. Ostatně nic takového ani stěžovatel netvrdí a jen poukazuje na nesrovnalosti protokolu o svém výslechu, které by v případě jejich existence představovaly jen chyby v psaní nemající žádný vliv na povahu této veřejné listiny používající presumpce správnosti. Ani tato eventuální vada protokolu o výslechu stěžovatele tak nemohla mít žádný vliv na průběh řízení o správním vyhoštění, takže správní orgány obou stupňů nepochybně, když z jeho obsahu vycházely při svém rozhodování. Za této situace si krajský soud nemusel obstarat protokoly, které byly vyhotoveny v průběhu správního řízení vedeného vůči zmíněnému jinému cizinci.“

[20] K otázce poskytnutí stravy se zdejší soud v citovaném rozsudku vyslovil tak, že „[v] úředním záznamu o zajištění ze dne 23. 2. 2019, č. j. KRPS-53091-2/ČJ-2019-010026, se uvádí, že stěžovateli nebyla poskytnuta strava, zatímco v úředním záznamu ze stejného dne vyhotoveného pod č. j. KRPS-53091-17/ČJ-2019-010026, je zmínka o poskytnutí stravy a pitného režimu z vlastních zdrojů zajištěné osoby. Stěžovatel však ani náznakem neuvádí, jak tato nesrovnalost zasáhla do jeho práv, přičemž žádný její negativní vliv na průběh správního řízení není patrný ani z obsahu správního spisu. Otázka poskytnutí stravy a nápojů stěžovateli během jeho zajištění je navíc v této věci bezvýznamná z hlediska rozhodování o uložení správního vyhoštění. Zmíněný rozpor ohledně stravování stěžovatele během doby jeho zajištění proto nelze považovat za jakkoliv významný, a to i kdyby byl skutečný. Z uvedeného důvodu není nutné se ani vyjadřovat ke závěrům, jimiž se krajský soud snažil podle názoru stěžovatele vykládat úřední záznamy tak, aby působily bezrozporně. Ani tato případná nesrovnalost totiž nikterak nemohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.“

[21] Výše uvedené platí i pro nyní posuzovaný případ. Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že jednotlivé úkony správního orgánu prvního stupně na sebe časově navazují. Stěžovatel byl zajištěn dne 23. 2. 2019 v 11:30 hod. (viz úřední záznam o zajištění cizince č. j. KRPS-53096-2/ČJ-2019-010026), následně byl eskortován na pracoviště správního orgánu prvního stupně v Mělníku, kde proběhl jeho výslech v době od 16:30 hod. do 17:47 hod. (viz protokol o výslechu č. j. KRPS-53096-12/ČJ-2019-010026). Zajištění stěžovatele bylo podle úředního záznamu č. j. KRPS-53096-2/ČJ-2019-010026 ukončeno v 18:00 hod. Podle úředního záznamu č. j. KRPS-53096-14/ČJ-2019-010026 byla stěžovateli poskytnuta v 17:00 hod. strava, která byla uhrazena z jeho vlastních finančních zdrojů.

[22] Z výše uvedeného žádné rozpory samy o sobě neplynou. Úřední záznam o zajištění cizince č. j. KRPS-53096-2/ČJ-2019-010026, v němž se uvádí, že stěžovateli nebyla poskytnuta strava, lze interpretovat i tak, že mu nebyla poskytnuta strava v době od zajištění do jeho převozu na jiné oddělení. Tento záznam tak nevyklučuje, že stěžovateli byla poskytnuta strava později, o čemž svědčí úřední záznam č. j. KRPS-53096-14/ČJ-2019-010026. I kdyby se však na některé z těchto písemností objevil nesprávný časový údaj, respektive nesprávný údaj o poskytnutí stravy, nemělo by to samo o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí žalované, potažmo prvostupňové rozhodnutí o vyhoštění. Totéž platí i pro údaje v protokolu o výslechu stěžovatele. Stěžovatel netvrdí, že by byl postupem správního orgánu prvního stupně jakkoli poškozen na svých právech, například tím, že by mu byla strava odepřena, a on v důsledku toho v průběhu řízení strádal. Irelevantnost, ba dokonce absurdita námitek stěžovatele je patrná i z jeho tvrzení, že podle protokolů o výslechu v tomto řízení a v řízení vedeném s jiným cizincem zajištěným téhož dne, musely oba výslechy probíhat ve stejnou dobu za přítomnosti stejných úředních osob. Stěžovatel přitom netvrdí, že k takové situaci opravdu došlo, pouze hypoteticky naznačuje, že buď to tak bylo, anebo je na některém z protokolů uveden nesprávný čas výslechu (viz odstavec [10] výše). Již však konkrétně neuvádí, jak tedy byl ve výsledku zkrácen na svých procesních právech způsobem, který mohl mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

pokračování

[23] Nejvyšší správní soud ve shodě s rozsudkem č. j. 4 Azs 417/2019 – 28, uzavírá, že procesně bezvadný („čistý“) postup není hodnotou sám o sobě, nýbrž je pouze nástrojem, jenž má zamezit zásahům do práv účastníků řízení. Požadavek formální preciznosti, podrobnosti a bezrozpornosti postupu správních orgánů, jakož i jednotlivých písemností založených ve spisovém materiálu, tak není možné vnímat absolutně, nýbrž pouze při zohlednění jeho cíle, jímž je spravedlivé řízení vedoucí k vydání zákonného rozhodnutí, jakož i dalších požadavků, kterým musí správní orgán dostát. Mezi ně nepochybně náleží v řízení o uložení správního vyhoštění i jeho rychlost a hospodárnost. Přehnané trvání na formální čistotě i v těch aspektech, které jsou z hlediska konečného rozhodnutí nepodstatné, by tak bylo nepřijatelným formalismem, a mělo by výrazné negativní dopady na délku řízení, aniž by však významněji přispělo k ochraně práv účastníků řízení.

[24] Lze tudíž uzavřít, že v posuzované věci při zjišťování skutkového stavu nebyl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem. Také krajský soud posoudil příslušné právní otázky správně a jeho rozsudek je zákonný. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. tak nebyly naplněny.

[25] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou, a to dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2, věta první s. ř. s.

[26] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou – nebylo v jejím případě prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec její úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu